Esau

Esau

Cu Esau abordăm una din istoriile cele mai triste, dar şi una din cele mai solemne ale Bibliei. Fiu al lui Isaac, un patriarh atât de onorabil, Esau avea în jur de 15 ani când a murit bunicul său Avraam; prin urmare, a avut timp să se bucure de influenţa binefăcătoare a celui ce a fost „tatăl celor credincioşi." Ca întâi născut i se cuveneau binecu-vântarea şi privilegiile speciale specifice acestui drept, însă Dumnezeu a manifestat fratelui său geamăn, Iacob, o graţie incomparabilă. Fiul cel mare a înţeles şi a cunoscut importanţa deosebită pe care bunicul, tatăl şi fratele lui o acordau promisiunilor lui Dumnezeu. Cât despre el, nu le aprecia valoarea, deoarece „pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi-născut" (Evrei 12.16). Se pare că omul acesta era lipsit total de credinţă, pentru că pentru el, ceea ce nu vedea nu avea nici o valoare. Scriptura îl numeşte „lumesc" şi se spune despre el: „Pe Iacob l-am iubit, iar pe Esau l-am urât," reprezentând bine „hotărârea lui Dumnezeu prin care se făcea o alegere"; propria sa conduită motivează judecata lui Dumnezeu cu privire la el. Esau a dispreţuit promisiunile lui Dumnezeu, iar „mai pe urmă, dorind să moştenească binecuvân-tarea, a fost respins, căci nu a găsit loc pentru pocăinţă" (Evrei 12.17).

Esau a plănuit să ucidă pe fratele său, dar ceea ce pare să fi fost şi mai grav înaintea lui Dumnezeu este ura neîmpăcată pe care descendenţii lui au alimentat-o faţă de urmaşii lui Iacob care au devenit poporul lui Dumnezeu. Totuşi, Domnul a scos la iveală tandreţea inimii sale când a zis în Deuteronom 23.7: „Să nu dispreţuieşti pe Edomit, căci este fratele tău." Deci, în ciuda răutăţii şi a păcatului lui Esau şi al posterităţii sale, Dumnezeu reamintea copiilor lui Israel drepturile pe care Edom le avea asupra lor în calitate de frate. însă Edom a dispreţuit şi a lepădat însuşi harul acesta, astfel că Domnul a trebuit să-i spună: „Din cauza violenţei împotriva fratelui tău Iacob, vei fi acoperit de ruşine şi vei fi înlăturat pentru totdeauna" (Obadia 10).

Noi, părinţi creştini, trebuie să nu uităm că păcatul lăcomiei a marcat începutul căderii lui Esau, acelaşi păcat în care a căzut şi tatăl său. Ar fi nespus de trist dacă s-ar descoperi, într-o bună zi, că exemplul negativ al tatălui său l-a împins pe Esau spre ceea ce i-a pricinuit ruina. Domnul să ne păzească şi pe noi de ceea ce nu ne putem feri singuri! Insă exemplul lui Isaac nu diminuează cu nimic răspunderea fiului său, nici nu-l scuză de a nu fi urmat credinţa tatălui său, şi cu atât mai puţin atenuează judecata lui Dumnezeu asupra sa. Pentru a înţelege caracterul deosebit de aspru al acestei judecăţi, este suficient să deschidem cărţile profeţilor. Este tema principală a cărţii lui Obadia, dar şi alţi autori o menţionează frecvent. De ex-emplu, în Ieremia 49.7-22, citim că Edomul „va fi pustiit, căci va fi ca şi Sodoma şi Gomora şi cetăţile vecine care au fost nimicite, zice Domnul, nici el nu va mai fi locuit, şi nici vin fiu al omului nu se va mai aşeza acolo" (Ieremia 49.18). Când restul lumii se va bucura, Edomul va fi o pustietate.

Esau şi urmaşii lui ne fac să ne gândim la mulţi copii de credincioşi care au respins Evanghelia. Ei aveau un „drept de întâi-născut" în ce priveşte mântuirea lor, dar l-au dispreţuit; ei au auzit vor-bindu-se de promisiunile divine, au înţeles în ce consta conţinutul lor, dar le-au călcat în picioare; au văzut pe bunicii, părinţii, pe unii dintre fraţii şi surorile lor alegând ca cea mai mare bogăţie tocmai fericirea pe care cei dintâi au nesocotit-o. Uneori, vai, aceştia au adoptat o atitudine împotrivitoare făţişă cu privire la poporul lui Dumnezeu — poate vor fi avut şi unele motive — însă de ce a alimentat Esau un asemenea sentiment de amărăciune faţă de fratele lui?

Poate că acest trist exemplu ne va determina, pe noi cei ce avem nişte copii capricioşi, să-i aducem cu mai multă seriozitate la picioarele lui Dum-nezeu. Iar dacă aceste rânduri vor cădea în mâna unui asemenea copil, îi vom spune: Aduceţi-vă aminte de harul lui Dumnezeu care încă vă este pus la dispoziţie şi de faptul că drumul spre casa Părin-telui din cer încă vă este deschis. Nu întârziaţi a spune: „Tată, am păcătuit..."